

Кордуайнър Смит
Планетата Шеол

1

Разликата в отношението към Мерсър на лайнера и на совалката беше огромна. Когато стюардите на лайнера му носеха храната, те с откровена ехидност му се надсмиваха.

– Викай де, викай по-силно и усърдно – налиташе на него стюардът с лицето на пъх. – Така по-лесно ще те познаем по време на екзекуцията в деня на Раждането на Императора.

Спътникът му, дебел и сочен, облиза с крайчеца на влажния си и червен език своите пълни, яркочервени устни и добави:

– Бъди благодарен, селяко. Ако не поумнееш, то сигурно ще пукнеш, както вече е станало с много други. Случва се и нещо по-приятно... как го наричат там, а?... Можеш да станеш жена. А можеш да се превърнеш направо в двама души... Чуй ме братко, ако това е действително забавно, то прати ми вест...

Мерсър нищо не отвърна. Проблемите му бяха така много, че въобще не забелязваше издевателствата. А на совалката бе иначе. Биофармацевтичният персонал работеше ритмично и без емоции. Свалиха от него оковите и ги оставиха на лайнера. Когато го съблякоха напълно гол, го обследваха така, сякаш беше някакво чудно растение или опитно свинче за хирургически изследвания.

Те бяха почти приветливи в професионалното си усърдие. Не виждаха в него осъдения престъпник, а просто обекта за експерименти. Мъжете и жените в бели медицински престилки го преглеждаха така, като че ли бе вече мъртъв. Опита се да говори. Един мъж, най-солидният и възрастен, произнесе твърдо и ясно:

– Не се безпокойте. Скоро аз самият ще поговоря с вас. Сега ви подлагаме на една предварителна подготовка с цел да определим вашето физическо състояние. Обърнете се, моля.

Мерсър послушно се обърна. Санитарят му натърка гърба с някакъв силен антисептик.

– Сега ще ви боднем на няколко места – каза един техник, – но няма нищо страшно. Така определяме плътността на различните участъци на кожата ви.

Мерсър се ядоса на подобно равнодушие и веднага заговори, щом иглата се забодне в тялото му достатъчно неприятно, малко над шестия гръбначен прешлен:

– Известно ли ви е, кой съм аз?

– Да, разбира се, ние знаем, кой сте – раздаде се женски глас. – Всичките ви данни се намират в личното ви дело. Главният лекар ще поговори с вас по-късно и тогава ще можете да му разкажете за престъплението си, ако ви се поиска. А сега, по-тихо! Ние проверяваме кожата ви и вие ще се чувствувате много по-добре, ако тази процедура не продължи дълго по ваша вина. – Честността я накара да добави: – Всъщност и ние така ще получим по-верни данни.

И екипът работеше непрекъснато, без да си губи напразно времето.

Той, свил вежди, наблюдаваше действията им. В поведението им не откри нищо, което да свидетелствуваше, че те са дяволи в човешка плът, които работят в предверието на ада и нищо не показваше, че се намираше на спътника на Шеол, крайното място на вечно наказание и позор. Изглеждаха нормални медицински работници, както и в предишния му живот преди престъплението, което дори нямаше име.

Те минаваха от една на друга процедура. Жена в хирургическа маса с жест му заповяда да се приближи.

– Легнете, моля.

Никой не беше му казал „моля“, от мига, когато стражите го бяха хванали в тъгъла на двореца. Подчини се на молбата и едва, когато видя, че на масата, където трябваше да бъде главата му, се намираха белезници, замря на мястото си.

– Легнете, моля ви – повтори настойчиво лекарката.

Двама или трима нейни колеги се обърнаха и ги загледаха. Това повтаряне на „моля ви“ го поразя. Трябваше да каже нещо. Та това бяха хора и той отново се почувствува личност. Гласът му се извиси и придоби почти истерични нотки, когато я запита:

– Моля ви, госпожо, кажете ми: сега ли ще започне наказанието?

– Тук никого не наказват – отвърна жената. – Това е спътника, а не планетата. Качете се на масата. Сега ще извършим първичната обработка на кожата с цел да я уплътним, а после ще си поговорите с главния лекар. Тогава споделете за престъплението си...

– А вие знаете ли, в какво се състои престъплението ми? – попита я той, сякаш му беше съседка, с която току що се бе поздравил.

– Разбира се, че не – усмихна се тя, – но всички хора, които минават през нас, се считат за престъпници. Някой там така е решил, иначе тук нямаше да ги има. Повечето посетители се стараят да ни разкажат за своите лични злодеяния. Само не ме бавете. Аз съм специалист по подготовка на кожата и там, на повърхността на Шеол, извънредно много

ще ви трябва добросъвестната ми работа. А когато с шефа размените думи, то сигурно ще има какво да му разкажете за престъплението си.

Мерсър се подчини.

Още една личност в маска, най-вероятно млада девойка, го хвана за ръцете с нежните си пръстчета и ги постави в белезниците на масата, по такъв начин, който не бе виждал досега. Беше сигурен, че е опознал всички видове оръдия на измъчването, каквито има в Империята, но това бе напълно ново за него.

Санитарката се дръпна.

– Докторе, готово.

– Какво предпочитате – запита специалистката по обработка на кожи, – определена доза мъки или няколко часа в безсъзнание?

– А защо трябва да желая болките? – с въпрос отвърна Мерсър на въпроса.

– Някой ги желаят – обясни жената. – Мисля, че това зависи от причина, по която са се отнасяли с тях при изпращането им тука. Според мен, не са ви подлагали на ментални наказания, нали?

– Не – отвърна Мерсър. – Това преживяване ме отмина.

За себе си помисли, че не знае, какво е изживял и какво не. Спомни си последното съдебно заседание и се представи отново обвит с проводници и включен към стенда за даване на показания. Съдиите си приказваха помежду си, но той нищо не чуваше. Внезапно звукоизолацията изчезна и до него стигнаха следните думи:

– Погледнете това бледо изчадие адово. Подобен тип хора са способни на всичко. аз предлагам смъртно наказание.

– А защо не планетата Шеол? – запита друг глас.

– С жителите на Дреймъс добре ще си допаднат – подхвърли трети.

В този миг един от инженерите на съда забеляза, че подсъдимият слуша това, което не му е предписано. Веднага го изключиха от разговора на съдийската трибуна. Тогава му се струваше, че е минал през всичко измислено от човека в областта на жестокостите.

Но тази жена му каза, че не е бил подлаган на ментални изтезания. Имаше ли някой друг по-лош от него във Вселената? Всъщност, там, на Шеол, би трябвало да има тъпи от хора. И никой не се връщаше от тях.

Сега той ще бъде един от тях. Ще се хвалят ли от стореното? Ще се хвалят ли от преживяното?

– Вие го поискате – каза жената специалист. – Сега ще ви поставя инжекция с обикновена упойка. Не изпадайте в паника, когато се събудите. Кожата ви ще бъде удебелена и обезболена с химически и

биологически средства.

– Ще ме боли ли?

– Разбира се – отвърна тя. – Но си избийте всичко от главата. Ние не ви наказваме. Болката тук е обикновена медицинска болка. Всеки минава през това, когато се подлага на хирургическа операция. Самото наказание, щом така предпочитате да го наричате, започва долу, на Шеол. Нашата единствена цел е, да ви обезпечим способността да оцелеете след пристигането си долу. Всъщност, ние предварително ви спасяваме живота. А сега вие ще се избавите от много грижи, ако съзнанието ви схване добре, че нервните краища на кожата ви ще реагират с болка на измененията. И най-хубаво ще бъде за вас, ако бъдете подготвен за неудобството в края, когато се събудите. Но ние и тогава можем да ви помогнем.

Тя дръпна някакъв голям лост надолу и Мерсър загуби съзнание.

Когато дойде на себе си, лежеше в обикновена болнична зала. Но не забеляза това. Стори му се, че гори на бавен огън. Дори вдигна ръка, с едничката цел да се убеди, че тя наистина гори. Оказа се, че на външен вид си е най-нормална ръка с изключение на известно зачервяване и подпухване. Опита се да помръдне. Жарта в която се пържеше, прерасна в избухване на изпепеляваща болка и той веднага прекрати опитите си. Не успя да се овладее и изстена.

– Готови ли сте за лека местна упойка? – произнесе някакъв глас.

Това бе медицинската сестра.

– Не мърдай главата си. Сега ще ти дам половин ампула наслаждение. И повече кожата няма да те боли.

Тя надяна на главата му някаква мека шапчица. На външен вид приличаше на направена от блестящ метал, но като я докосна, усещането бе като от коприна. И трябваше да стисне така силно юмруците си, че да не се замаята в леглото.

– Ако трябва, викай – каза тя. – Много така правят. На шапката е необходимо около минута-две докато намери нужното място в мозъка.

Момичето отиде в ъгъла и направи нещо, което той не видя. Нещо шракна. Но огънят не напусна кожата му. Продължи да усеща изгарянето, но кой знае защо, престана да му обръща внимание. Мозъкът му се изпълни с такова възхитително наслаждение, което сякаш го изпълваше от главата до края на нервните краища. Бе посещавал на времето дворците на насладите, но никога преди не бе изпитвал подобно нещо.

Поиска да благодари на девойката, обърна се в леглото да я види и изпита болка, но тя, макар и да прониза тялото му, се оказа някак си

далечна. А пулсиращото наслаждение изтичащо от главата, се пренасяше по гръбначния мозък до всички нерви и бе ката силно, че потискаше възникващата болка и я отдалечаваше като нещо несъществено.

Тя се намираше в ъгъла и не помръдваше.

– Благодаря ти, сестро – измърмори той.

Момичето не каза нищо.

Вгледа се в нея и макар да му беше трудно да се съсредоточи, тъй като огромните вълни наслада непрекъснато преминаваха през тялото му като симфония, записана в нервните послания, той успя да съсредоточи погледа си и видя, че и тя носи същата метална шапчица.

Посочи с пръст към нея. Цялото и лице, включително и шията, почервения. Тя произнесе със замечтан глас:

– Вие ми се струвате много добър човек. Затова мисля, че няма да донесете за прегрешението ми...

Той и се усмихна с, както му се струваше, дружелюбно, но когато болката изгаря кожата, а насладата разкъсва главата, бе невъзможно да каже, как всъщност изглежда това.

– Май е противозаконно – каза той.

– Наказва се, но боже мой, как е прекрасно! И как иначе да издържаме на това? – оплака се сестрата. – Вие идвате тук и разговаряте като обикновени хора, а после ви пращат долу, на Шеол. Там с вас стават най-различни ужасни неща. После станцията на повърхността доставя тук части от вашето тяло... отново и отново. Може би пане десетина пъти ще видя замразената ти глава, готова да бъде насечена, преди да изминат моите две години. Вие, затворниците, би трябвало да знаете, че и ние страдаме – тихо нареждаше тя, като се намираше още с щастливо отпуснато състояние, предизвикано от вълните на насладата. – Най-добре би било, веднага да умирахте там долу, и да не ни досаждате с мъките си. Знаете ли, ние можем да ви чуваме, когато викате. Вие продължавате да си оставате хора и след като Шеол ви въздейства... Защо постъпвате така, а, мистър Опитно зайче? – тя се ухили глуповато. – Защо не ни щадите чувствата? Мисля, че такова момиче като мене, е принудена от време навреме да се подлага на известно разтърсване. Всичко това прилича на безкраен страшен сън и аз нямам нищо против, вие по-бързо да бъдете подготвен за заминаване на Шеол. – Тя тръгна към него, като леко се поклащаше. – Моля ви, свалете от главата ми този калпак. Така съм изморена, че нямам никакви сили да си вдигна ръката.

Мерсър видя ръката му да трепери, когато се протегна към калпака. Пръстите му докоснаха копринените коси. И той разбра, че това е най-

прекрасното момиче, което някога е виждал. Усети, че я обича и винаги ще я обича.

Калпака падна от главата и. Девојката се изправи, замря за миг и едва тогава седна на стола. Известно време веждите и бяха затворени, а дишането дълбоко и равномерно.

– Почакай още малко – каза тя с почти нормален глас. – Още една минута и ще се заема с тебе. Единствената ни възможност за такова разтърсващо развлечение е по време на обработката на вашите кожи.

Обърна се към огледалото и поправи прическата си. И докато беше с гръб към него, някак си мимоходом запита:

– Надявам се, че не съм ви разказала нищо за това, което става долу?

Калпакът на главата на Мерсър продължаваше да си седи. Влюби се с цялото си сърце в тази красавица, която му подари възхитителни мигове. Готов бе да се разплаче от мисълта, че тя вече не изпитва същото наслаждение, от което той още не е лишен, но при никакви обстоятелства не би си признал, защото не желаше да я обиди. В едно беше сигурен: момичето нищо не бе казала за „долу“ – макар това да бе най-вероятно една от разпространените теми за разговор по време на работа. Увери я:

– Вие не казахте нищо по този въпрос. Ама абсолютно нищо!

Девојката се приближи до леглото, наведе се над него и устните и се докоснаха до неговите. Целувката му се стори така далечна, както и продължаващите болки. Всъщност нищо не усети. Съзнанието му бе овладяно от устремен водопад на пулсиращо наслаждение, което не оставяше място за обикновените чувства. Всъщност, харесваше му дружелюбното съучастие. Но едно мрачно ъгълче на разсъдъка нашепваше, че това май ще бъде за последен път. Друга жена няма вече да го целува. Отмести го настрана като несъществуващо.

Грижливите пръсти на момичето поправиха калпака.

– Ето така трябва да бъде. Ти си човек на място. Сега ще се направя на разсеяна и ще забравя да сваля този калпак и до идването на лекаря ще се наслаждаваш на добри усещания.

Тя се усмихна мило и притисна тяло да рамото му. После побърза да си тръгне. Краят на бялата и престилка се повдигна и Мерсър видя колко красиви са краката и.

Прекрасна е, но този калпак... О, този калпак е най-важното сега! Затвори очи и се остави да го носи вълната на насладата. Устройството продължаваше да стимулира приятни неща в особените центрове на

мозька. Кожата още гореше, но това го безпокоеше в този миг толкова, колкото и онзи стол в ъгъла. Болката бе просто един предмет от подредбата на стаята и нищо повече.

Настойчиво докосване до лакътната става го накара да отвори очи. До леглото стоеше възрастен мъж с внушителен вид и като се усмихваше го гледаше.

– Тя отново направи същото – произнесе той.

Мерсър поклати глава, като се постара с целия си вид да покаже, че младата сестра не е направила нищо лошо.

– Наричат ме Уомак – представи се старецът. – Сега ще сваля този калпак. Отново ще се появи болката, но ви уверявам, че няма да е толкова силна. Преди да ни напуснете още няколко пъти ще ви сложат калпака.

С бързи движения той свали уверено апарата от главата на Мерсър. А той едва не се зави на кравай от връхлетялата болка по цялото си тяло. Завика силно и едва тогава видя, че докторът спокойно изучава реакцията му.

– Сега... май е малко по-добре – задъхано произнесе Мерсър.

– Знам, че така ще бъде – потвърди лекарят. – Принуден съм да сваля калпака и да поговоря с вас. Възможностите ви са няколко.

– Какви, докторе – с труд каза Мерсър, като се бореше да си поеме въздух.

– Не искате ли първо да ми разкажете за прегрешението си?

През мисълта на Мерсър се пронесоха картини от миналото – ослепително белите стени на двореца, залети от ярката слънчева светлина и слабото мяукане на някакви създания, които той докосваше. Напрегна ръцете краката си и стисна челюсти.

– Не – възрази той, – не искам да говоря за това. Престъплението против императорското семейство няма название...

– Прекрасно – кимна лекарят, – Това е нормалният и съдържателен подход. Престъплението е отишло в миналото. Напред е бъдещето. Сега бих могъл да разруша разума ви, преди да се спуснете там... ако, разбира се, вие поискате това.

– Но това е незаконно – удиви се Мерсър.

Доктор Уомък се усмихна топло и съчувствено:

– Така е. И много други неща противоречат на човешкото право. Но има и закони на науката. Тялото ви долу на Шеол ще служи на науката. Абсолютно ми е безразлично, ще съдържа ли това тяло в себе си разума на Мерсър или разума на някаква си там мида. Нужно е да оставя само

малка част от мозъка, че тялото ви да може да се движи, но съм в състояние да изхвърля спомените и привычките, така че вие имате реалния шанс да станете щастлив. Избирайте, Мерсър! Искате ли да си останете вие или не?

Мерсър поклати нерешително глава.

– Не знам...

– Тогава аз ще рискувам – поясни доктор Уомък, – като ви предоставя тази възможност. На ваше място бих предпочел да се възползувам от предоставения ми случай. Там, долу, нещата са, казано по-просто, отвратителни.

Мерсър погледна пълното и широко лице на лекарят. Не се доверяваше не спокойната и предразполагаща към себе си усмивка. Приличаше на капан, който може да увеличи наказанието. Жестокостта на Императора бе известна на всички.

Например: какво бе станало с двовицата на предшественика му – нейно Величество Лейди Дей? Беше по-млада от Императора и той я изпрати в изгнание на такова място, в сравнение с което и смъртта бе по-скоро акт на милосърдие. И ако той осъждаше някого на заселва не на Шеол, то защо лекарят се опитва да престъпи закона? Може би, той самият е бил подложен на хипнотично въздействие и сега не си дава сметка, какво всъщност предлага?

Изглежда, по лицето на пациента си, докторът разбра всичко.

– Е, добре, отказвате. Искате долу да вземете със себе си и собственото си съзнание. Съвестта ми е чиста... Не настоявам на предложението си. Предполагам, че и следващия ми съвет също ще отклоните. Не бихте ли искали преди спускането да ви махнем зрението? Без очи животът там е много по-удобен. Това го знам по записаните разговори за профилактични трансляции. Мога да изгоря зрителните нерви и вие повече никога няма да имате възможността да видите белия свят.

Мерсър се поклащаше наляво и надясно. Свирепата болка се превърна в остър сърбеж по цялото тяло, но сега раните на духа изгаряха по-силно отколкото кожните мехури.

– Така, и от това ли се отказвате?

– Мисля... че да.

– Тогава ми остава само да ви подготвя. Ако желаете, да ви поставим отново калпака?

– Преди да го наденете, не бихте ли могли с няколко думи да ми кажете, какво става там? – запита Мерсър.

– За съжаление, не много – отвърна докторът. – Долу има служител.

Той е човек, но като същество не е човек. Представлява хомункулус, създаден от порода рогат добитък. Но е напълно разумен и добросъвестен. Вие, опитните, ви пускат на повърхността на Шеол. А там съществува специфична форма на живот – дромозе. Тя се вселява в телата на опитните и Б'Дикейт – така наричат служителя – ги изрязва от тялото ви, разбира се, под упойка, и ги изпраща при нас на спътника. Ние разяваме тъканите, които са съвместими почти с всички форми на живот, базиращ се на кислородна основа. Половината от операциите по присаждане на органи във Вселената стават с помощта на нашите „донори“. Едно е безспорно – Шеол е място, където оцеляването е гарантирано. Там вие няма да умрете.

– Имате предвид – поиска уточнение Мерсър, – че наказанието ми ще бъде вечно?

– Не съм казвал такова нещо – обясни докторът. – Е, може да се каже и... но това не е точната формулировка. Вие няма да умрете бързо. Не мога да кажа, колко ще преживеете там. Но помнете, каквито и неприятности да изпитват опитните, образците, изпращани ни от Б'Дикейт, помагат на безброй хора по всички обитаеми светове. Нали ще го запомните? сега надявайте калпака.

– Най-добре е още да поговоря с вас – поклати глава Мерсър. – Възможно, това ми е за последен път.

Доктор Уомък го погледна странно.

– Ако можете да търпите болката, то, моля, говорете.

– Мога ли долу да се самоубия?

– Не зная – каза докторът. – Но подобно нещо още не се е случвало. Макар, ако съдя по идващите до нас разговори, те желаят това.

– Някой връщал ли се е от Шеол?

– Не, от деня, в който това е било забранено със закон преди четиристотин години.

– Мога ли да разговарям с другите?

– Да. Кой ще ме наказва там?

– Никой! Ама че си глупак! – завика докторът. – Това не е наказание. На хората не им харесва да се намират на Шеол и затова са решили, че по-добре е да пращат осъдени, отколкото доброволци. Там няма никой, който да е настроен против вас.

– Няма ли надзиратели? – запита с тъга в гласа Мерсър.

– Нито надзиратели, нито правила, нито никакви ограничения. Единствено на Шеол е да ви наглежда. Така, вие искате и паметта и зрението ви да си останат здрави? Б'Дикейт

– Да, искам да ги запазя – отрязва Мерсър. – Щом съм отишъл така далече, то ще измина и останалия път.

– Тогава, да ви слагам калпака и да си получите втората порция – предложи Уомък.

Той така грижовно и нежно нагласи устройството, както сестрата, но бе още по-бърз. Нямахше признаци, че ще надене нещо друго.

Внезапно нахлу поток наслада, който приличаше на буйно опиянение. Изгорената кожа изчезна нейде далече. А лекарят се намираще наблизо, но за Мерсър това нямаше особено значение. Той не се страхуваше от Шеол. Такива мощни бяха пулсациите щастие, които изтичаха от мозъка, че не оставяха място за страх и болка.

Доктор Уомък протегна ръка.

Мерсър се учуди, защо го прави, но разбра, че един забележителен и добър човек е пожелал да си стиснат ръцете. Вдигна своята. Стори му се много тежка, но усещането за щастие не го напускаше.

„Колко е любопитно“ – помисли Мерсър – „да усещаш ръкостискането през двоен слой – церебрална наслада и кожно болка.“

– Довиждане, господин Мерсър – произнесе доктор Уомък. – Довиждане. И лека, лека нощ...

2

Спътникът бе гостоприемно място. Последваха след разговора с доктор Уомък още стотици часове и те бяха като дълъг и причудлив сън.

Два пъти младата сестра се промъкваше в стаята, поставяше на главата му калпака и сама се възползуваше от подобен заедно с него. И няколкото допълнителни вани закалиха тялото му. Със силна упойка му махнаха естествените зъби и поставиха резци от неръждаема стомана. А приложеното искрово облъчване, напълно премахна кожната болка. На специална обработка се подложиха ноктите на ръцете и краката. Постепенно се превърнаха в нещо ужасно: веднъж ги прекара по алуминиево то легло и така издълба широки черти в метала.

Съзнанието през това време не беше напълно ясно.

Понякога му се струваше, че се намира в къщи с майка си, че отново е малък и боледува. А в други случаи с шлема на главата се гърчеше от смях на леглото, като си мислеше, че го пращат за наказание, а в същност ужасът си е ужас, но е забавно. Нямаше нито разпити, нито следствие, нито съдии. Храната беше добра, но за това дори не се замисляше.

Калпакът за него беше нещо повече. Дори буден разумът си оставаще сънен. Накрая с устройството на главата го поставиха в адиабатически модул – едноместна ракета, която пускаха към повърхността на планетата. Той беше напълно закрит с изключение на лицето.

Доктор Уомък сякаш плаваше в помещението около нето.

– Вие сте силен човек, Мерсър – извика той, – много силен! Чувате ли ме?

Мерсър кимна.

– Мога ли да взема със себе си калпака?

Вместо отговор докторът свали калпака. Двамата му помощника поставиха капака на модула и Мерсър се оказа в пълен мрак. Съзнанието му се проясни и той се замая панически вътре в плътното обкръжение на новото си облекло.

Двигателите изреваха и към грохотът се прибави вкусът на кръв по устните.

Студът бе следващото, което усети. И бе много по-силен и вледеняващ, от онова, което бе в операционната на спътника.

Някой внимателно го повдигна.

Отвори очи. Огромно лице, почти четири пъти по-голямо и от най-голямото човешко лице, което бе виждал, го гледаше. Едни, трогателни с кравешката си безобидност, пъстри очи се движеха насам натам, докато гигантският им притежател проверяваше опаковката на Мерсър. Лицето принадлежеше на приятен мъж на средна възраст, избръснат гладко, с кестеняви коси, чувствени пълни устни и едри жълти зъби, които се показваха дори при тази слаба усмивка. Съществото видя, че лежащият отвори очи и му заговори с дълбок и звучен дружелюбен глас:

– Аз съм ваш най-верен приятел. Наричат ме Б'Дикей. Но няма нужда да употребявате това име. Наричайте ме просто Приятел и аз винаги при нужда ще ви окажа помощ.

– Боли ме – произнесе Мерсър.

– Така е. Боли ви всяка клетка на тялото. Причината е в дългото падане – обясни Б'Дикей.

– Може ли да си сложа калпак? – замоли се Мерсър, но в гласът му имаше по-скоро искане, отколкото молба. Струваше му се, че в бъдеще ще бъде така, както тръгне в началото.

Б'Дикей се разсмя:

– Нямам нито един. Иначе бих ви предложил. Поне така мислят онези... Затова пък имам нещо друго, къде по-хубаво. Не се страхувай, приятелю. Ще те изправа на крака.

Мерсър го изгледа със съмнение. Ако калпакът му доставяше щастие на спътника, то сега му бе нужна поне някаква минимална стимулация на мозъка, с която да превъзмогне очакващите го мъчения на повърхността на Шеол.

Смехът на Б'Дикей изпълни помещението:

– Вие да сте чували някога, какво е това кондамин?

– Не – призна Мерсър.

– Това е наркотик с такава сила, че фармаколозите забраняват дори да се споменава за него.

– И вие го имате? – с надежда се поинтересува Мерсър.

– Дори нещо по-добро. Суперкондамин! Наречен е така в чест на един френски град, където е синтезиран за първи път. Към молекулата на кондамина била добавена молекула водород и това довело до истински преврат. Ако го вземете в сегашното си състояние, след три минути ще умрете. То тези три минути ще ви се сторят като хиляди години пълно щастие. – Б'Дикей изразително повдигна волските си пъстри очи и млясна с пълните си устни, като при това показа език с необикновени размери.

– И какво е ползата от него?

– Вие ще можете да го употребявате – отвърна Б'Дикей. – Да, ще можете, но едва след като бъдете подложен на определено въздействие от страна на дромозе, вън от границите на това помещение. Така вие ще успеете да се запознаете с всички добри страни на препарата и няма да страдате от лошите. Искате ли да видите нещо?

„Освен готовност – помисли си мрачно Мерсър, – мога ли да проявя нещо друго. Той говори така, сякаш смята, че имам възможност веднага да напусна тази планета.“

– Погледнете през прозореца – предложи Б'Дикей – и ми кажете, какво виждате.

Атмосферата беше ясна и прозрачна. Повърхността на Шеол приличаше на пустиня с жълтеникавите оттенъци на зелените ивици от лишеи и дребни храсти, които, изглежда, едва устояваха на непрекъснатия силен и изсушаващ вятър.

Пейзажът беше еднообразен. На около стотина метра се забелязваха група розови предмети, приличаха на живи същества, но разстоянието не позволяваше на Мерсър да направи точно заключение. Още по-далече, в десния ъгъл на панорамата, се издигаше статуя – човешки крак с височина на шестетажна сграда. Но с какво завършваше това творение, Мерсър не можеше да види.

– Някакъв огромен крак – започна той, – но...

– Какво „но“? – прекъсна го Б'Дикей, като че бе огромно дете, което криеше правилния отговор на загадката. Колкото и огромен да беше, в сравнение с всеки пръст на чудовищния крак изглеждаше дребно джудже.

– Но това не може да бъде истински крак? – усъмни се Мерсър.

– Истински е – увери го Б'Дикей. – Това е капитан Алварец, първопроходец и откривател на тази планета. И след шестстотин години е все още в прекрасно състояние. Разбира се, почти напълно е заразен от дромозето, но ми се струва, че в него не е останало чак толкова много човешко съзнание. Знаете ли, какво правя за него аз, а? Давам му по шест кубика суперкондамин, а той в отговор сумти... Истинско щастливо сумтене. А тези, които не са виждали това, сигурно ще си помислят, че изригва вулкан. Ето, какво постига суперкондамина! И вие също ще го получавате. Много ви провървя, Мерсър, много. Вие имате такъв верен приятел като мене. Аз пък – спринцовка. Върша вместо вас цялата работа, а удоволствието остава за вас. Нима това не е приятна изненада, а?

„Ама че лъжец – помисли Мерсър. – Гаден лъжец! А защо са тези викове, които се чуват при предаванията? Напомнят за Деня на Наказанието. Защо лекарят ми предлагаше да ме лиши от памет, или поне от очите ми?“

Човекът-крава печално го гледаше с влажните си очи и на лицето му имаше мъка.

– Не ми ли вярвате? – печално запита той.

– Не напълно – смекчи отговора Мерсър. – Само смятам, че нещо изпускате.

– О, не чак толкова много – кимна Б'Дикей. – Когато дромозе ви нападне, това ще бъде истински шок за вас. И състоянието ви няма да се подобри, когато вие видите, как ще започнат да израстват нови части от тялото ви: глави, бъбреци, ръце... Имаше един момък, на който за един сезон израснаха тридесет и осем ръце. Взех всичките, замразих ги и изпратих горе. Старая се добре да се грижа за живеещите тук. Вие, сигурно известно време няма да бъдете на себе си, ще викате, ще преживявате, но трябва да знаете следното: повикате ли ме с „Приятелю!“ и за вас ще се грижа аз! А сега ще ви предложи нещо: искате ли да ви поднеса омлет? Аз не обичам яйцата, но повечето хора ги предпочитат.

– Яйца ли? – удиви се Мерсър. – И какво отношение имат те, към всичко това?

– Почти никакво. Просто храна за хората. В стомаха е добре да има нещо, преди да излезете навън. Това ще ви позволи по-добре да понесете първия ден.

Мерсър с недоверие гледаше, как огромният човек извади от хладилника две така скъпоценни яйца, умело ги счупи право в тигана, който постави на плочата в центъра на масата.

– Приятел съм, нали? – ухили се Б'Дикей. – Скоро ще се убедите в това. И когато излезете навън, помнете го добре.

Навън Мерсър се оказа след час.

С някакво необикновено спокойно състояние на душата застана на вратата. Б'Дикей по братски го побутна да върви. Това бе направено така доброжелателно и с единствената цел да го ободри.

– Не ме карай, приятелю, да си слагам оловния скафандр.

Мерсър забеляза това съоръжение с размер на каюта на обикновен кораб да виси на стената на съседната стая.

– Когато затворя тази врата – продължи Б'Дикей, – ще се отвори външната и ви остава да направите само няколко крачки напред.

– И какво ще стане тогава? – поинтересува се Мерсър и от страх

стомаха му се сви на юмрук, а дишането му се затрудни.

– Пак ли да повтарям всичко отначало! – възкликна Б'Дикей.

Повече от час бе отбягвал да отговаря на въпросите на затворника за света извън купола. Карта ли? Б'Дикей се бе разсмял на висок глас при самата мисъл за такова нещо. Храна? Той каза, да не се безпокои. Други хора? Ще има. Оръжие? А за какво ще му трябва? – с въпрос му отговори. И непрекъснато твърдеше, че е най-добрия приятел на Мерсър. Какво ще стане там с него? Същото, което е станало с другите...

Човекът стъпи навън...

Нищо не стана. Денят беше прохладен. Вятърът нежно галеше закалената кожа.

Предпазливо и с известна доза страх започна да се оглежда.

Приличащото на планина тяло на капитан Алварец заемаше голяма част от пейзажа в дясно. И усети, че съвсем не му се ставаше част от този свят. Обърна се към купола на Б'Дикей. Човекът-крава стоеше на прозореца.

Мерсър бавно тръгна напред.

Внезапно, точно пред себе си, видя пламване. Не беше по-ярко от слънчево огледално зайче. А нещо остро, тънко като бръснач, го парна по бедрото. Хвана се за нараненото място.

И сякаш небесата се срутиха върху него!

Болката... не, това беше къде по-лошо от болка; като нещо живо и гърчещо се премина по дясната от бедрото към стъпалото. После пулсацията се върна обратно и започна да се изкачва нагоре. Когато стигна гърдите, дишането му се парализира. Падна и се удари в земята. Нищо подобно не бе се случвало с него на спътника. Лежеше на гръб и гледаше слънцето. Едва сега забеляза, че то е бяло с виолетов оттенък.

И нямаше никакъв смисъл да вика на помощ. Лиши се от гласа си. Невидими пипала стискаха всичките му вътрешности.

Необходим му беше въздух и затова се съсредоточи на всяко вдишване и издишване. Те му се удаваха с огромен труд. Малките и на пресекълки поемания му причиняваха по-слаби мъчения.

Местността наоколо беше пустинна. Не можеше да се обърне и да погледне към купола.

„Така би трябвало да е! – помисли Мерсър. – Вечна мъка ни очаква на Шеол!“

Край него се раздадоха гласове.

Гледаха го две странни лица. Възможно, някога да са били човешки. Мъжът би бил напълно нормален, ако на лицето му нямаше два

носа, разположени един до друг. А жената бе невъобразима карикатура. На всяка буза потръпваше нежна гърд, а от челото висеше стръкче на нещо като детски пръсти.

– Красив е – оцени го жената. – Новакът си е новак...

– Хайде – произнесе мъжът.

Изправиха го на крака. Мерсър нямаше сили да се съпротивява. Опита се да им каже нещо, но вместо думи издаде груби грачещи звуци, които приличаха на виковете на фантастична птица. Те го хванаха под ръка и го повлякоха към групата розови предмети.

Когато се приближиха, Мерсър разбра, че това са хора. Всъщност, ако искаше да бъде по-точен, те някога са били хора. Един човек с клон на фламинго кълвеше тялото си. Някаква жена лежеше на земята. Притежаваше само една глава, но до нея, от шията и растеше голото тяло на момче. И това телце, новичко и чистичко, свършено парализирано, дишаше на пресекулки и бавно.

Мерсър се огледа. Единственият облечен човек сред тази купчина беше мъж в изпокъсано и стърчащо на всички страни палто. Но като се вгледа в него разбра, че има два или три стомаха, които висяха навън от корема му и с дрехата ги държеше на място. А виждащата се вътрешност изглеждаше така нежна и прозрачна.

– Новак – проговори жената, която му бе помогнала. Заедно с двуносият мъж го оставиха на пясъка.

По земята се въргаляха разпръснати човешки същества. И Мерсър съвсем неподвижен лежеше сред тях.

– Страхувам се, че скоро ще ни хранят – раздаде се старчески глас.

– О, не! Рано е! Не ни е нужно! – Вълната на протест премина по цялата група.

– Погледнете към Големия връх – продължи старческият глас.

Глухият ропот свидетелствуваше, че те са видели същото както и стареца. Мерсър се опита да запита за ставащото, но отново издаде само грачене.

Някаква жена – жена ли? – запълзя към него на четири крака. До обикновените ръце по цялото и туловище и по бедрата се размахваха други ръце. Част от тях изглеждаха стари и изсъхнали, част – свежи и розови, по подобие на детските пръстчета на челото на първата му позната на този свят. Тя започна да вика, макар и да нямаше никаква нужда:

– Дромозе се приближава. Този път ще ви боли още повече. Но когато свикнете, може да се заровите... – Тя посочи с нормалната си ръка

към околните дюни. – Те вече са се окопали.

Мерсър още веднъж кимна.

– Не се безпокойте – ободри го жената с многото ръце и широко разтвори уста, когато избухването на светлината я настигна.

Огънчетата се добраха и до Мерсър. болката бе като при първата среща, но много по-дълбока. Усети очите му така да се разширяват вследствие със странните усещания вътре, че неизбежно стигна до извода: Тези огънчета, тези странни същества, каквото и да представляваха, хранеха тялото му с енергия и го преобразуваха.

Разумът им, ако го имаха, не беше човешки, но подбудите им бяха ясни. В промеждутъците на два болезнени пристъпа Мерсър усети как те напълниха стомаха му, наситиха кръвта му, измъкнаха отпадъците от бъбреците и пикочния мехур, масажираха сърцето и започнаха да се насочват към белите дробове.

Като намерение всичко, което вършеха, бе добре обмислено и благоприятно за тялото, но се съпровождаше с непоносими болки.

Внезапно, като облаци летящи насекоми, те изчезнаха. До него стигна някакъв шум – безумен, какафония на ужасни звуци. Започна да се оглежда и шумът спря.

Оказа се, че той е викал. Такива кошмарни звуци би могъл да издава или луд, или обезумял алкохолик, или животно, което е изгубило чувството за ориентация и връзката си с околния свят.

Викът престана. Той разбра, че си е върнал способността да говори.

До него се приближи мъж, също така гол като останалите, но от челото му стърчеше рог, а кожата около него бе прашна.

– Здравей приятел! – поздрави човекът.

– Здравей – отвърна Мерсър.

Трудно бе да се измисли нещо по-банално и глупаво от въведение за разговор на подобно място.

– Тук е невъзможно да се самоубиеш – продължи човекът.

– Така е – потвърди жената с многото ръце.

Мерсър откри, че първият пристъп на болката бе преминал.

– Вие сте придобили някаква допълнителна частта към тялото си – обясни непознатия. – Те винаги залагат в плътта ни зачатъците на тези части. После идва Б'Дикей и изрязва по-голямата част от тях, с изключение на тези, които трябва още да растат. Ето ви пример – посочи той жената, която лежеше до тялото на момчето, растящо от нея.

– Това ли е всичко? – запита Мерсър. – Пристъпите на болката са само при залагане на новите органи и ухапванията за хранене, така ли?

– Не – отвърна мъжът. – Понякога смятат, че ни е прекалено студено и тогава изпълват вътрешностите ни с огън. А когато решат, че ни е прекалено горещо, ни замразяват с методично въздействие на всеки нерв.

Намеси се жената с тялото на момчето:

– А често предполагат, че не сме щастливи и се опитват да ни направят такива. Тогава е най-лошото.

– Всъщност, вие все пак... – произнесе запъвайки се Мерсър, – сте, имам пред вид, хора... или просто добитък?

Човекът с рога се разкашля вместо да се захили:

– Добичета! Та това е така забавно. Планетата е пълна с хора. Повечето са се закопали. Ние сме единствените, които не са загубили дар слово. Стараем се, да се държим заедно, в една група. Но така срещаме по-често Б'Дикей.

Мерсър поиска да зададе още един въпрос, но усети, че нещо го подхвана, когато падаше. След миг се усети проснат на земята. После дойде спокойствието и очарованието и той заспа.

3

През седмицата се запозна с всички членове на групата. Като хора те бяха равнодушни. Никой не знаеше, кога точно ще се появи дромозето и ще им добави още някой орган. Мерсър не усещаше повече ухапванията, но въпреки това направеният още при излизането си от купола разрез, започна да се втвърдява. Рогоносецът наблюдаваше, как той разтегна колана си и внимателно свали панталоните си, да види раната.

– Заложиха са глава – отбеляза рогоносецът. – Детска. Горе ще се радват, когато Б'Дикей я отрече.

Групата дори се опита да му осигури и интимен живот. Запознаха го с едно момиче, което раждаше тела. Бедрата и прерастваха в рамене, а над тях започваха отново бедра и така докато височината и бе станала на пет ръста. Но лицето и не бе развалено. Тя се опита да бъде любезна с Мерсър.

Но той бе така шокиран от вида и, че сам се зарови в пясъка и остана там, както му се стори, сто години. После разбрала, че не е минал и един ден. Когато се реши да излезе, дългата мацка с многото тела продължаваше да го чака.

– Не трябваше да излизате навън заради мене – промърмори тя.

Мерсър започна да изтърсва калта от себе си.

Огледа се. Виолетовото слънце залязваше, а небето се бе превърнало в разноцветни ивици: сини и тъмно сини; премесени с оранжеви петна. Обърна се към момичето.

– Измъкнах се, не заради вас, госпожице. Каква полза има да лежа там и да чакам следващия път?

– Може ли да ви покажа нещо? – продължи момичето и посочи ниско хълмче. – Разкопайте го.

Мерсър я погледна. Изглеждаше дружелюбно настроена. Вдигна рамена и се нахвърли на почвата с всичките си сили на могъщите си нокти. Беше му много удобно да дълбае по-кучешки с грубата си кожа и острите лопатовидни нокти. До него с бързината на мятациите се ръце израства купчина свежа пръст. В изровената яма се показва нещо розово. Продължи да копае предпазливо.

Разбра, какво е това.

Мъжът спеше. Така си беше. От едната страна на тялото израстваше цяла серия допълнителни ръце, а другата изглеждаше нормална.

Мерсър се обърна към момичето с множеството извиващи се като змия тела при приближаването и.

– Така, както ми се струва...

– Да – съгласи се тя. – Доктор Уомък изгори мозъка му. И извади очите му.

Мерсър седна на пясъка и погледна момичето.

– Вие ми казахте да го изкопая. Сега ми кажете, защо?

– Да го видите. Да знаете. И това да ви накара да мислите.

– Това ли е всичко? – удиви се Мерсър.

Внезапно момичето започна да се извива. Едно след друго се прегъваха телата и, а гърдите вдигаха и смъкваха. Мерсър се заинтересува, как въздухът попада в белите дробове. Но не изпитваше жалост към нея. Сега не бе в състояние, освен себе си, да съжалява, и само себе си. Когато спазмите престанаха момичето се усмихна за извинение.

– Току що ми направиха нова присадка.

Мерсър мрачно кимна.

– Какво е този път? Ръка ли? Вие и така имате прекалено много.

– А, това ли... – тя огледа телата си. – Обещах на Б'Дикей, че ще ги отгледам. Той е така добър... Но този човек ми е непознат. Този, който изкопахте... Погледнете го де и кажете, кой е по-добре – той или вие?

Взря се внимателно в нея.

– Затова ли ме накарахте да го изкопая?

– Да.

– И чакате отговор, а?

– Не – възрази тя. – Не веднага.

– Коя сте вие? – поинтересува се Мерсър.

– Ние никога не питаме за такива неща. Всъщност, няма значение.

Но понеже сте новак, ще ви кажа. Някога аз бях лейди Дей – машехата на императора.

– Вие ли?! – възкликна Мерсър.

Тя тъжно се усмихна.

– Вие сте още свежичък тук и ви се струва, че това има някакво значение. Но бих искала да ви кажа нещо по-важно. – Тя прехапа устни и замълча.

– Какво е то? – поинтересува се той. – Разкажете ми, преди да съм получил още едно ухапване. Тогава просто няма да бъда в състояние нито да говоря, нито да мисля. Веднага ми кажете.

Тя приближи до него лицето си. Дори сега, независимо от умиращите розови оттенъци на виолетовото залязващо слънце, то бе

прелестно.

- Хората никога не живеят вечно.
- Така е – съгласи се Мерсър. – Зная това.
- Вярвайте в това! – заповяда лейди Дей.

Из потъмнялата равнина започнаха да пламват огънчета, но засега далече от тях.

– Заривайте се! – каза тя. – Заривайте се през нощта. Така може и да ви пропуснат.

Мерсър започна да копае. И от време навреме поглеждаше изровения от него мъж, който макар и лишен от разум, но с плавни и целеустремени движения, като морска звезда под водата, си пробиваше път обратно под земята.

* * *

Пет шест дни по-късно в групата се раздадоха викове.

През това време Мерсър се бе запознал с един получовек, на който долната част на тялото бе изчезнала и вътрешностите му се крепяха на мястото си с помощта на нещо подобно на прозрачна пластмасова превръзка. Той научи Мерсър как да лежи и да не мърда, когато се появи дромозето, с решимостта си да върши добро.

– С тях е невъзможно да се бори човек – каза получовекът. – Направиха Алварец грамаден като планина и той повече не може да мръдне. Сега се опитват да ни направят щастливи. Хранят ни, чистят ни, освежават ни. Лежете спокойно. Не се страхувайте от виковете. Всички викаме така.

- А кога ще получим наркотици? – запита Мерсър.
- Когато дойде Б'Дикей.

А той се появи точно в същия ден, като тикаше пред себе си, нещо приличащо на шейна с колела. Плазовете му помагаша да я дърпа през неравностите, а колелата бяха по-удобни за равното. Още преди идването му групата бе развила бурна дейност. Навсякъде откопаваха заробените и спящите. За тяхна сметка тълпата се увеличи три пъти и навсякъде лежаха розови тела – мъже и жени, млади и стари, които не изглеждаха нито по-добре, нито по-зле от будните.

– Бързайте! – нареждаше лейди Дей. – Той никога не прави и една инжекция, докато не сме готови всички.

Б'Дикей бе облечен с тежък оловен скафандър. Вдигна ръка в дружески поздрав, като баща, който се връща в къщи с бонбони за децата си. Групата го наобиколи от всички страни, но не се превърна в

хаотична тълпа.

Човекът-крава излезе от шейната си и извади от там бутилка с ремък, който праметна през рамо. На края на тънък маркуч висеше спринцовка с остра и блестяща игла.

Когато се приготви, ги покани с жест да се приближат.

Хората се наблъскаха един до друг и зачакаха търпеливо щастието си. Б'Дикей мина между тях към жената с детето на шията си. Механичният глас забоботи от високоговорителя на върха на шлема:

– Добро момиче си ти. Много добро. И ще получиш богат и пребогат подарък.

Той напъха в тялото и иглата и я държа така дълго, че Мерсър успя дори да забележи, как мехурче въздух премина по маркуча до самата бутилка.

Дойде ред и на другите. Гласът загърмя, а той се движеше с неподражаема грация и бързина. Иглата проблясваше на слънцето. А хората след инжектирането падаха като снопове на земята.

Той позна Мерсър.

– Здравей, приятел. Сега ще си получиш удоволствието. Вътре в купола би те убило. А имаш ли нещо за мен?

Мерсър заекна, като не разбираше, какво има предвид Б'Дикей, но вместо него отвърна двуносият:

– Струва ми се, че има прелестна детска главичка, но още не е пораснала и ти няма да я вземеш сега.

Мерсър така и не забеляза, как иглата го продупчи.

Б'Дикей вече бе отишъл при другите, когато кондаминът разтърси Мерсър. Поиска му се да се затича след Б'Дикей, да свали скафандъра муда обясни, колко го обича. Направи крачка, спъна се и падна, но не усети болка. До него се оказа, че лежи момичето с многото тела и той и заговори:

– Нима не е забележително? Вие сте най-красивата на света. Аз съм така щастлив, че се намирам тука.

До тях се приближи жената с безбройните ръце, седна и заизлъчва топлина и дружелюбие. На Мерсър му се стори, че изглежда изтънчена и очарователна. Бързо започна да сваля дрехите си. Колко е глупаво и високомерно да носи тези дрипи, когато никой от тези мили и прекрасни същества не е облечен.

Двете жени нещо си бърбореха и тихичко пееха.

С останалото трезво последно въглече на съзнанието си той разбираше, че те нищо не казват, а просто еуфорията от наркотика, който бе

толкова силен, че дори бе забранено да се споменава името му, ги караше да изразяват внезапно нахлулото щастие. Разсъдъкът му бе просто залят и задушен. Помисли си, какво щастие е имал, да попаднеш на тази прекрасна планета. Поиска да сподели това с лейди Дей, но езикът му така се преплете, че нито една дума не произнесе ясно.

Внезапно в коремната област го сви остра болка. Наркотикът веднага я потисна. Това му напомни за калпака в болницата, но сега бе хиляди пъти по-приятно. Болката изчезна, макар в началото да бе непоносима. Напрегна се и се съсредоточи. Отхвърли настрана всичко излишно. Обърна се към лежащите до него розови и голи дами:

– Това бе такова приятно убождане. Май ми е присадена още една глава. Това ще зарадва Б'Дикей!

Лейди Дей с труд повдигна предната част на множеството си тела и каза:

– Аз съм също така силна. Мога дори да говоря. Запомни, човече, запомни. Хората никога не живеят вечно. Ние също ще умрем, ние също можем да умрем, като истинските хора. Свято вярвам във възможността на смъртта!

Мерсър се усмихна през пелената на розовото си щастие.

– Разбира се, че можем. Но нима тук не е прекрасно...

В този миг усети устните му да надебеляват, а съзнанието да поъмтънява. Беше наистина буден, но не чувствуваше необходимост да прави нещо. На такова прекрасно място, сред такива добри и привлекателни хора, можеше само да седи и да се усмихва приятелски.

А в това време Б'Дикей стерилизираше скалпелите си. Мерсър с интерес си помисли, колко ли ще продължи действието на суперкондамина.

Следващата поредица от въздействие на дромозето понесе без да трепне и дори да гъкне. Менталността на страданията и кожните усещания бяха явления, които ставаха наблизко, но без връзка с него. Разглеждаше собственото си тяло с безразличието на щастливец. Лейди Дей и покритата с ръце жена си оставаха край него. А след доста дълго време до тях допълзя получовека. Той премига сънено и дружески замига, настани се удобно и замърка доволно.

Когато Мерсър отвори очите си и видя слънцето да залязва. Затвори за няколко секунди вежди и видя как трептят звездите. Нямаше време за размисъл. Дромозе го хранеше по тайнствения си начин; а наркотикът бе свел до минимум всякакви цикли, необходими на тялото му.

По едно време усети възвръщането на болките. Всъщност,

усещанията не бяха се изменили, той се беше изменил. Сега му бе известно всичко, което ставаше на планетата Шеол. Добре си спомняше всичко, което стана с него през периода на щастието.

Преди забелязваше, какво става наоколо. Сега просто го усещаше.

Поиска да запита лейди Дей, колко време се намира под въздействието на наркотика и колко ще чака за следващата порция. Отвърна му усмивка и в нея имаше още имаше привнесеното щастие. Изглежда многочислените и тела, които лежаха на земята в живописни пози, представляваха солидна вместимост за запазване на наркотика, отколкото неговото тяло. Тя добре възприемаше ставащото, но още не бе възвърнала способността си да говори членоразделно.

Получовекът лежеше на земята и през полупрозрачната превръзка на корема се виждаше отчетливо пулсирането на артериите. Мерсър го стисна за рамото. Събудилият се мъж го дари с щастлива усмивка.

– Добро утро, мое момче. Това е известно отстъпление от правилата на играта. Ти виждал ли си някога ИГРАТА?

– Игра на карти ли?

– Не – поклати глава получовекът. – Това е нещо като следяща машина с реални хора в качеството на фигури.

– Никога не съм виждал подобно нещо – заинтересува се Мерсър, – но аз...

– Май искаш да запиташ, кога Б'Дикей ще се появи с иглата си, а?

– Така е – смути се Мерсър.

– Скоро – каза получовекът. – Затова си помислих за играта. Ние всички знаем, какво ще стане. Ние знаем, какво ще правят манекените – махна с ръка към купчинките, в които бяха погребани обезличените. – И ние знаем, за какво питат новопристигналите. Но никога не знаем, колко ще продължи поредната сцена.

– Какво наричате „сцена“? – запита Мерсър. – Така се нарича играта ли?

Получовекът се расмя и гласът му този път бе почти естествен.

– Не, не. На вас само удоволствието ви е в главата. Сцената е просто част от играта. Аз имам предвид, че ни е известен порядъка на протичане на събитията, но нямаме часовници и никой дори не се е погрижил да брой дните или да съставя календар, а всъщност и климата тук е равномерен. Затова никой не знае, колко време заема. Болката ни изглежда мигновена, а насладата така продължителна. Но аз съм склонен да мисля, че всеки от тези периоди продължава по две земни седмици.

Мерсър като не много образован и начетен човек не знаеше, какво е

това земна седмица, понечи да се поинтересува, но този път нищо не получи от получовека. В този момент събеседника му бе подложен на провикване на дромозе. Лицето му се изкриви, почервения и той завика нечленоразделно:

– Вземи го от мене, идиот такъв! Вземи го!

И когато Мерсър разтвори безпомощно ръце, получовекът вече се гърчеше на земята, претърколи се на една страна и с гръб се залепи за него, като се разтърси от ридания.

Б'Дикей се появи, но колко време бе минало Мерсър не можеше да определи. Няколко дни? Или няколко месеца? Човекът крава отново сновеше сред тях като любещ децата си баща, а те се тълпяха с радост край него. Този път носещият щастие приветливо се усмихна като видя на бедрото на Мерсър главичката, покрита с нежен пух и сладко спяща.

Мерсър получи инжекцията си и изпадна в блаженство.

Б'Дикей започна да отделя главичката от бедрото му и при това Мерсър усети как ножът премина през хрущяла, който ги съединяваше и видя grimасата на детското лице. Но това никак не го поразя. Единственото, което усети, бе една далечна и без значение болка, когато кравецът намаза раната с парещ антисептик. В същия миг кръвта мигновено спря да тече.

Новата присадка бе от два крака, които израснаха от гърдите му. После се появи още една глава непосредствено до собствената. Или това бе след туловището и краката, от талията и края на пръстите на краката, на малкото момиче, което израства от хълбока му? Забрави последователността. И не броеше изминалите дни. Лейди Дей често му се усмихваше, но на това място нямаше любов. Тя вече бе загубила допълнителните си тела.

В интервалите между патологическите промени при отглеждането на различни органи тя беше красива и добре сложена жена. Но най-приятен му беше шепотът и, който хилядократно повтаряше с усмивка и надежда:

– Хората никога не живеят вечно!

Тази мисъл безкрайно го утешаваше, макар и да нямаше, според него особен смисъл.

Така събитията си вървяха по предписания ред, като променяха външността и броя на жертвите. От време на време Б'Дикей доставяше нови затворници, които се бяха вкопчили във вечната забрава на обработените си мозъци, натоварваше телата им на количката си и ги разкарваше по различните групи. Телата им се мятаха и извиваха без да

произнесат нито дума, когато дромозето ги овладяваше.

Най-после Мерсър успя да съпроводи Б'Дикей до самата врата. Да извърши това, му бе нужно да се пребори с блаженството, предизвикано от суперкондамина. Само споменът за предишните мъки, предизвикали такава обърканост и смущение, беше в състояние да засили увереността му, че ако той не попита човекът-крава в мига, когато той е щастлив, то отговорът, особено, когато му бъде нужен, ще бъде недостъпен за разбиране.

Пребори се с изпитваната наслада и започна да моли Б'Дикей да направи сверка със записките си и да му каже, колко време е прекарал на планетата.

Кравата-мъж измърмори нещо, но не излезе с отговора, а го каза по микрофона, чрез високоговорителя на покрива на купола и мощният му глас премина като вълна по пустинята и разтърси розовото човешко стадо, потънало в блаженство и очакване на това, което има да им каже Приятеля Б'Дикей. Но бяха разочаровани от речта му, защото за тях бе лишена от всякакъв смисъл, тъй като съдържаеше само сведения за прекараното време на планетата Шеол от някой си Мерсър:

– Стандартно време – осемдесет и четири години, седем месеца, три дни, два часа и единадесет минути. Всичко хубаво, друже мой!

Мерсър се оттегли назад в пустинята.

Незасегнатото тайно ъгълче на разума му, което оставаше незасегнато от болката и блаженството, го накара да изпита удивление от поведението на Б'Дикей. Какво заставяше този човек-крава да остане тук? Какво го правеше щастлив без суперкондамин? Беше ли просто един безумен роб на задълженията си или просто същество, което не губи надежда, че някога ще се върне в лоното на родната си планета, сред семейство с малки хора-теленца приличащи на него? Мерсър, независимо от изпълващото го щастие, тихичко заплака, като си помисли за необикновената съдба на пазача. А със собствената се бе примирил.

Спомни си, кога яде за последен път – истински яйца на омлет. Дромозето поддържаеше живота му, но така и не се досещаше, как става това.

Вървеше с групата си и се полюляваше. Лейди Дей, гола сред прашната пустиня, му махна приятелски с ръка и го покани да седне до нея. Заобикаляха ги безчет квадратни мили пясъчно пространство за седене, но му бе нужно именно този жест, дружески да го поканят и нищо друго.

4

Действително ли бяха години или не, но те преминаваха една след друга и на Шеол нищо не се променяше. Понякога по равнината проехтаваше клокочещ звук, приличащ на изригването на гейзер и тези от хората, които още не бяха изгубили способността си да мислят, се досещаха, че капитан Алварец е въздъхнал.

Нощите сменяваха дните, но сезонът си оставаше един и същ; нямаше смяна нито на годишните времена, нито на поколенията. За тези хора часовникът бе спрял, а порциите наслада така се смесваха с мъченията и душевните сътресения, че думите на лейди Дей придобиваха за тях някакво много далечно значение.

– Хората никога не живеят вечно.

Тази фраза съдържа надежда, а не истина на която можеше да се вярва. Не им стигаше сила на духа да гледат небето и движението на звездите, да се наричат един друг по име, да събират плодовете на опита на всеки в обща колективна мъдрост. Дори не смееха да мечтаят за бягство. Макар и често да виждаха стартовете на старомодните химически ракети от площадката зад купола на Б'Дикей в главата им не се появяваше и мисъл да се скрият сред замразените порции на преродената човешка плът.

Някога, много отдавна, един затворник, който сега не е сред тях, се опитал да напише послание. Думите му се издълбани на скала, Мерсър ги бе прочел, но също като другите не знаеше, кой ги е писал. И на никого не бяха привлекли вниманието.

Посланието, надраскано на скалата бе писмо до дома. Започваше така: „Някога и аз бях подобен на вас и излизях от прозореца в края на деня и позволявах на вятъра нежно да ме носи към онова място, където живеех. Някога и аз имах една глава, две ръце, а на тях по пет пръста. Предната част на главата ми се наричаше лице и с негова помощ можех да разговарям.

Сега мога само да пиша и то когато болката ме напусне. Някога и аз като вас ядах и пиех, имах си име.

Сега не мога да си го спомня. Вие може да ставате, когато четете това послание. Аз дори не мога да се надигна. Просто чакам огънчетата, молекула по молекула, да вложат в мен храната и после да съберат продуктите на разпадането. И не мислете, че това е наказание. Това място

не е просто затвор, то е предназначено за нещо друго“.

Сред розовото стадо никой не се замисляше над това „друго“.

Любознателността отдавна бе угаснала.

После настъпи денят на дребните хорица.

Това стана тогава – нито денят, нито часът, нито годината имат значение, – когато лейди Дей и Мерсър мълчаливо стояха един до друг погълнати от наркотичното блаженство. Не им трябваше да говорят – вместо тях приказваше суперкондаминът.

Но внезапен неприятен рев от страна на купола на Б'Дикей ги накара да се размърдат. Заедно с тях още няколко души обърнаха глава към високоговорителя.

Първа заговори лейди Дей, макар и това, което произнасяше да и бе напълно безразлично.

– Сигурна съм – каза тя, – че някога наричахме това Вечната Заплаха.

Тя отново потъна в бездната на блаженството си.

Мъж с две наченати глави, израстващи непосредствено до неговата, запълзя към тях. И трите лица изглеждаха така щастливи, че Мерсър изпита дори завист за излишъка щастие, който се прахосваше така лесно. Независимо от пулсиращото поле горещина на наркотика съжаляваше, че в интервалите на проблясъци на мозъка му, не е запитал този мъж, какъв е бил някога.

Сега той сам се представи. Само с голямо усилие на волята си държеше очите си отворени. Направи вял жест и отдаде нещо като чест на лейди Дей и Мерсър.

– Суздал, мадам и сър, бивш капитан на крайцер. Там... обявена е тревога. Искам да доложя, че аз... не съм... готов за...

Отново изпадна в небитието.

Лейди Дей меко, но властно го накара отново да повдигне веждите си.

– Командоре, защо звучи тревога? Защо дойдохте при нас?

– Вие, мадам, и джентълменът с ушите, ми се струват единствените от групата, които още можете да мислите. Помислих, че вие имате някакви заповеди.

Мерсър се огледа и поиска да види мъжа с ушите. Оказа се, че това бил той. Наистина, лицето му бе покрито с ушички, но не им обръщаше внимание, защото знаеше, че след известно време Б'Дикей ще ги изреже, а дромозето ще го зареди с нещо друго.

Шумът от купола достигна такива висоти, че направо късаше

ушите.

Много членове на групата се размърдаха. Някои отвориха очи и като се оглеждаха, забърбориха:

– Това е някакъв шум – и отново се оставиха на блаженството на суперкондамина.

Вратата на купола се отвори.

Навън стремително изскочи Б'Дикей, но БЕЗ СКАФАНДЪРА СИ!

Досега никой не го бе виждал на повърхността на планетата без защитното метално облекло.

Хвърли се към тях, диво се заозърта, докато не видя Лейди Дей и Мерсър, хвана ги и двамата с яките си ръце и се понесе обратно към купола. Там ги метна вътре през двойната врата. Телата им се приземиха с шум на чупещи се кости, което те самите намериха за доста забавно.

Миг по-късно влетя и Б'Дикей.

– Вие сте хора или сте били хора! – изрева той. – Вие трябва да разбирате хората. Аз само им се подчинявам. Но сега отказвам да изпълня заповедта. Погледнете!

На пода лежах четири красиви човешки деца.

Две от тях, най-малките, изглеждаха близначета и бяха на около две години. Освен тях имаше момиченце на пет години и момченца на седем. На всички веждите бяха изрязани, а тънките червени линии минаващи през слепите им очи, показваха начинът по който е махнат мозъка им.

Б'Дикей бе пренебрегнал опасността от страна на дромозето, стоеше до лейди Дей и Мерсър и викаше с всички сили:

– Вие сте истински хора! Аз съм само една крава. Изпълнявам си задълженията. А те не включват ето това. Това са ДЕЦА!

С частичката останала мъдра част на разума си Мерсър усети и болка и разочарование. Трудно му беше да изпита подобни чувства, защото суперкондаминът подобно на огромна приливна вълна заливаше съзнанието. В резултат на което всичко му се струваше прелестно. Външната част на съзнанието, наситена с наркотик казваше:

– Нима не е прекрасно, че сред нас ще има и деца!

Но неразрушената част на мозъка още съдържаше понятия за чест и морал в онзи вид, който му бяха известни преди идването на Шеол. И тази част на мозъка шепнеше:

– Това е престъпление, което е по-лошо от извършените от нас! Извършила го е Империята!

– Но какво ще направите? – запита лейди Дей. – Какво можем ние

да направим?

– Опитих се да се свържа със спътника. Когато разбраха, какво им казвам, прекъснаха връзката. Нали, в края на краищата, аз не съм човек. Главният лекар ми нареди да си върша работата.

– Това доктор Уомък ли беше? – запита Мерсър.

– Уомък ли? Той умря преди сто години на преклонна възраст.

– Не може да бъде.

– Новият лекар ми нареди. Нямам същите усещания която хората, но съм роден на земята и в жилите ми тече земна кръв. Имам чувства. Макар и прости кравешки чувства. Но ТОВА не мога да допусна.

– И какво направихте?

Б'Дикей вдигна глава и погледна към прозореца. Лицето му бе изпълнено с такава решимост, която дори без въздействието на наркотика ги заставяше да го обичат, него бащата на света, благородният, честният и безкористният.

Той се усмихна.

– Мисля, че мен ще ме убият. Обявих Всегалактическа тревога – всички кораби тук!

Лейди Дей не се надигна от пода, когато произнесе:

– Но това е за случай, че има нашествие отвън! Тревогата е лъжлива!

Жената сви в юмрук волята си и стана:

– Вие ще можете ли да изрежете от мен всичко това, ако наистина дойдат хора? И да ми намерите подходящи дрехи... Имате ли нещо, което да неутрализира действието на суперкондамина?

– Именно това се старая да постигна! – възкликна Б'Дикей. – Няма да приема тук деца.

– Вие ще ме направите свой лидер – каза лейди Дей.

Направо на пода на жилището си Б'Дикей, като запостригва тялото и, започна да и връща привичните човешки форми.

Силен антисептик изпълваше с миризмата си цялото пространство. Мерсър помисли, че нещата са много драматични. После усети как Б'Дикей го разрязва и него на части, като парчетата с грижовността на добър домакин нареди в различни хладилни камери.

Накрая ги замъкна до стената и ги опря на нея.

– Мисля – каза той, – че против суперкондамина няма противодействие. И на кого е нужно?! Но мога да ви направя хипнотизиращи инжекции от аптечката на спасителната ми капсула. Предполагам, че ще издържите така, до завръщането на спътника, независимо, какво може да

се случи по време на полета.

Раздаде се пронизителен вой над купола на станцията. Б'Дикей с юмручен удар издъни стъклото, промуши глава през отвора и погледна нагоре.

– Идват! – завика той.

Земята се затресе от бързото кацане на кораба. Вратите се огънаха.

– Защо все пак хората се осмеляват да кацнат на Шеол? – заинтересува се Мерсър.

Но когато люкът на кацналия модул се отвори, от него излязоха не хора, а роботите на Митническата Служба, които са в състояние да понасят недостъпни за живите същества скорости на космическите полети. Един от роботите носеше пагони на инспектор.

– Къде са неканените пришълци?

– Няма... – започна Б'Дикей.

Прекъсна го лейди Дей, която независимо, че бе гола, се изправи, прие осанката на императрица и произнесе ясно:

– Аз съм бившата императрица, лейди Дей. Познахте ли ме?

– Не, мадам – отвърна роботът-инспектор и видът му сякаш бе смутен, ако нещо подобно може да се каже за една машина.

Наркотикът накара Мерсър да помисли, че не би било лошо да имат за компания и робот.

– Аз обявявам, като се възползвам от старинния израз, Извънредно положение. Разбрахте ли? Веднага ме свържете с Повелителите на Съдействието!

– Ние не можем... – обърка се роботът.

– Вие можете да запитате – настоя лейди Дей.

Инспекторът се подчини. Лейди Дей се обърна към Б'Дикей.

– Веднага ни направете инжекциите. После ни поставете навън до вратите. Така дромозето ще излекува бързо раните ни. Върнете ни вътре веднага щом връзката се осъществи. Ако нямате дрехи за нас, то ни дайте поне някакво парче плат.

– Добре – кимна Б'Дикей, като се стараяше да не гледа четирите детски тела и техните празни очи.

Вкраното вещество облада телата на лейди Дей и Мерсър с такъв огън, какъвто преди не бяха изпитвали. Изглежда, беше в състояние да неутрализира действието на суперкондамина. Да не губи напразно време Б'Дикей ги извади навън през отворения прозорец. Дромозето усети пресните рани и започна да припламва по телата им.

Мерсър мълчаливо понасяше болката, като лежеше притиснат до

външната стена на купола и плачеше без да спира, както му се стори, почти десет хиляди години. Но реално изминаха няколко часа.

Роботите на Митническата Служба фотографираха местността. Дромозето избухваше като фейерверки по телата им, но това съвсем не оказваше никакво влияние на работата им и на самите тях.

Мерсър дочу от радиоприемникът във вътрешността на купола да се раздава силен глас:

– Хирургическият спътник вика Шеол! Б'Дикей, отговори!

Но човекът-крава не отговаряше. От друг приемник, монтиран от роботите митничари също се раздаваха гласове, но в известна степен приглушени. Мерсър бе уверен, че следящата система също е включена и може би обитателите на другите светове за първи път разглеждат сега Шеол.

От вратата излезе Б'Дикей, като носеше навигационните карти от спасителната капсула. Разгъна ги и с тях закри телата на Мерсър и лейди Дей.

Лейди Дей с няколко уверени движения поправи нетрадиционната си рокля и неочаквано започна да изглежда като много важна персона.

Те се върнаха в купола.

Б'Дикей зашепна обхванат от ужас:

– Връзката със Съдействието е осъществена и сега вие ще говорите с един от Повелителите на Съдействието.

На Мерсър не му остана нищо друго, освен да се настани в ъгъла и да наблюдава. Лейди Дей стоеше в средата на стаята и едва съдържаше нервите си.

Помещението се изпълни със слаба димка без цвят и мирис.

Мъглата се сгъсти. Скоро се включи основното средство за комуникация.

Във въздуха се появи някаква човешка фигура.

След миг пред лейди Дей ясно се очерта снагата на жена в старинна униформа.

– Това е Шеол. Вие сте лейди Дей. Повикали сте ме.

Лейди Дей посочи лежащите на пода детски тела.

– Това не трябва да стане – каза тя. – Шеол е място за наказание, както гласи договорът между Съдействието и Империята. Но в същият този договор нищо не се казва за наказание на ДЕЦА!

Жената на екрана започна внимателно да разглежда детските телца.

– Това е безумие! – и с обвиняващ поглед очите и се спряха на лейди Дей. – Вие на императорска служба ли сте?

– Аз бях императрица, госпожо – усмихна се лейди Дей.

– И сте допуснали подобно нещо?

– Какво?! – на свой ред извиси глас лейди Дей. – Към това нямам никакво отношение! – очите и се опулиха. – Та аз самата съм затворничка! Нима не го разбрахте?

Изображението на жената помътня.

– Не... Това не знаех...

– Аз – продължи лейди Дей – съм опитно животно. Погледнете там, на трупата сред равнината. От нея дойдох преди няколко часа.

– Настройте по-добре изображението – обърна се жената-мираж към Б'Дикей. – Искам да разгледам тази група в близък план.

Тялото и се изправи, изтъни и изпари направо през стената като ярка дъга, която след миг се оказа в самия център на групата.

Лейди Дей и Мерсър я наблюдаваха. Те дори забелязаха, че холограмата загуби контраста и формата на очертанията си.

Жената-образ махна с ръка и Б'Дикей побърза да изпълни заповедта и. След миг тя се оказа в купола.

– Моля за извинение – произнесе тя. – Аз съм лейди Джоана Найд, една от Повелителките на Съдействието.

Мерсър се поклони, загуби равновесие и падна на пода. Лейди Дей даже не се обърна от предизвикания шум и отвърна на представителката на Съдействието с наистина царствен жест.

Двете жени се заоглеждаха внимателно една друга.

– Веднага извършете разследване – продължи лейди Дей. – И щом го завършите, моля ви, възнаградете ни със смърт!

– Известно ли ви е нещо за наркотика суперкондамин?

– За бога, не казвайте нищо за това! – замоли Б'Дикей. – Не го наричайте с това име пред микрофона. Това е тайна на Съдействието.

– Съдействието, това съм аз! – гордо заяви лейди Джоана. – Боли ли ви? Не съм и мислима, че някой от вас е още жив. Знаех, че на вашата забранена планета има нещо като хирургична банка за органи, но си мислех, че я обслужват роботи, а новите органи се изпращат горе с ракети. С вас има ли още някой човек? Кой се занимава със стопанството? Кой е посмял така да постъпи с децата?

Б'Дикей излезе напред и застана пред образа на жената. Без да се поклони, той каза:

– За всичко тук отговарям аз!

– Но вие не сте човек! – възкликна лейди Джоана. – Вие сте крава!

– Бик, с ваше позволение, госпожо – в гласът на Б'Дикей се усетиха

стоманени нотки. – Семейството ми се намира на земята в замразено състояние и аз с хилядолетната си служба заработвам и тяхната, и моята свобода. Що се отнася за останалото, то работата си върша сам, макар от време навреме да ми се налага да изрязвам от тялото си някои излишни части. Изхвърлям ги. На вас сигурно са известни секретните правила относно тази планета?

Лейди Джоана поговори с някой извън кадъра зад себе си. После отново погледна Б'Дикей и заповяда:

– По-малко приказвайте за наркотика. И по-подробно ми разкажете за работата.

– При нас сега се намират – започна с официален глас Б'Дикей – хиляда триста двадесет и един души, на които може да се разчита като източник на органи, когато дромозето ги зарежда. А на още стотина, включително и капитан Алварец, така са обладани от планетата, че е безполезно да се извършват операции над тях по отделяне на разни органи. Империята е посочила тази планета като място за най-тежкото наказание. Но Съдействието е дало тайно нареждане за употребата на „препарата“ – на това място човекът-крава натърти по особен начин и даде да се разбере, че се отнася за суперкондамина, – който смекчава наказанието. Империята доставя тук затворниците си. А Съдействието разпространява по Галактиката органите за присаждане.

Лейди Джоана вдигна дясната си ръка в знак на скръб и тишина. Тя огледа стаята. Очите и отново се спряха на лейди Дей.

Може би се досети, че докато двата наркотика – суперкондамина и другия от аптечката на спасителната капсула – се борят вътре в кръвоносната и система, на бившата императрица е трудно да стои права.

– Вие може да сте спокойни. За вас ще направим всичко възможно. С Империята е вече свършено. Генералният договор, съгласно който Съдействието преди хиляда години е направило на Империята отстъпки, отдавна е анулиран. Ние нищо не знаехме за вашето съществуване. С течение на времето бихме ви открили, но много съжалявам, че това не е станало още веднага след падането на Империята. Има ли нещо, което бихме могли да сторим за вас още сега?

Лейди Джоана обходи стаята с поглед и когато той падна на Б'Дикей, той падна на коленете си и вдигна огромните си ръце в знак на молба.

– Какво искаш? – запита тя.

– Ето тези... – той посочи осакатените деца. – Заповядайте да прекратят това. Веднага! – викаше той и жената се подчини на тази заповед.

– И госпожо... – но се запъна от смущение.

– Какво? Продължавайте.

– Госпожо, не съм способен да убивам. Това противоречи на естеството ми. Да работя, да помагам, да, но да убивам... Какво да правя с тях? – и отново посочи четирите неподвижни детски фигурки, лежащи неподвижно на пода.

– Пазете ги – каза лейди Джоана. – Просто ги пазете!

– Не мога – отказа той. – Нямам никаква възможност да им запазя живота тук, вътре в купола. Няма храна, с която да ги храня. След няколко часа те ще умрат. А на правителствата им трябва много-много време да се захванат за нещо.

– Вие можете ли да им дадете препаратата?

– Не, това ще ги убие, ако им дам веществото, преди дромозето да усилва всичките им жизнени процеси.

Звънятият смях на лейди Джоана Найд се разнесе из стаята, но заедно с това приличаше на плач:

– Глупаци... бедните ми глупаци! И най-глупавата съм аз! Ако суперкондаминът се явява наркотик след въздействието на дромозето, то защо трябва да правят тайна от него?

Б'Дикей скочи обидено. Намръщи се, но не можеше да подбере правилно думите, с които би се защитил.

Лейди Дей, бившата императрица на падналата Империя се обърна към другата лейди церемониално и настойчиво.

– Необходимо е да бъдат изнесени навън и дромозето да се внедри в телата им. Ще ги боли, но Б'Дикей ще им даде наркотика. Трябва да го направи в мига, когато това ще бъде безвредно за тях... Моля ви, лейди...

Мерсър едва успя да я хване, преди тя да падне.

– Достатъчно сте изпатили – каза лейди Джоана. – Един шурмовик с тежковъоръжен десант се приближава до вашия спътник. Медицинският персонал ще бъде арестуван и разследването с цел да се разкрият детайлите на това престъпление ще бъде извършено най-прецизно.

– Вие ще накажете ли виновния лекар? – осмели се да се намеси в разговора Мерсър.

– И вие още можете да говорите за наказание? – възкликна жената. – Вие!

– Това е справедливо. Аз бях наказан, защото съм извършил зло. Защо да не бъде наказан човек, който е извършил престъпление?

– Да наказваш... да наказваш! Не, ние ще излекуваме лекаря. И вас

ще излекуваме, ако успеем.

Мерсър заплака. Той си мислеше за океаните блаженство, които му донесе суперкондамина и забрави за ужасните болки и уродства на Шеол. Нима повече няма да получава желаното боцване? Не си представяше живота без Шеол. И нима до него няма да се намира нежния и така благороден Б'Дикей с неговите скалпели? Той вдигна измокреното си от сълзи лице и се обърна към лейди Джоана.

– Лейди, ние сме си загубили ума на тази планета. Не мисля, че някога ще пожелаем да я напуснем.

Тя бе обхваната от силно състрадание към този мъченик и се обърна да не го гледа. Следващите и думи се отнасяха за Б'Дикей.

– Вие сте мъдър и добър, макар и да не сте човешко същество. Дайте им такова количество наркотик, което могат да понесат. Съдействието ще реши, какво да прави с тях. Ще заповядам на войниците-роботи да изследват вашата планета. Роботите в безопасност ли са, човекокрава?

На Б'Дикей не хареса името с което се обърнаха към него, но не се обиди.

– На роботите нищо няма да им се случи, госпожо, но дромозето ще бъде възбудено до крайност, ако не може да ги измъчва и лекува. Пращайте ги, колкото се може по-малко. Ние не знаем, как живеят и умират тези същества.

– Колкото се може по-малко... – прошепна лейди Джоана.

Жената вдигна ръка и даде някакъв знак на един техник далеч от нея. Вдигна се същият онзи безцветен дим и изображението изчезна. Раздаде се пронизителен глас:

– Аз ще ремонтирам прозореца ви.

Това бе един от роботите на Митническата Служба. Б'Дикей благодари и помогна на Мерсър и лейди Дей да излязат през вратата. Когато се оказаха навън веднага започнаха ухапванията на дромозето. Но те не обръщаха никакво внимание на това.

После се появи самият Б'Дикей и изнесе на силните си но нежни ръце четирите деца. Сложи телцата без воля на земята близо до купола и започна да наблюдава, как те се загърчиха под натиска на дромозето. Мерсър и лейди Дей видяха, че пъстрите му телешки очи се наляха с кръв, а по бузите му потекоха сълзи.

Часове или столетия минаха?

Кой можеше да им го каже? Групата се върна към предишния си начин на живот. Само интервалите между убожданията станаха много

по-кратки. Суздал, бившия някога капитан, се отказа от наркотика, когато научи новините. Едва състоянието му се подобри и той започна непрекъснато да върви по петите на роботите от Митническата Служба, докато те фотографираха, взимаха проби от почвата и брояха телата на затворниците.

Особено ги интересува планината, в който се бе превърнал капитан Алварец и заспориха на висок глас, явява ли се още форма на органичен живот или вече не е? Този масив реагираше, сякаш, на суперкондамина, но те не откриха нито кръв, нито биене на сърце. Влагата, която се привеждаше в движение от дромозето, изглежда, бе заменила, това, което някога бяха жизнените процеси в човешкото тяло.

5

В едно ранно утро небето над планетата се разтвори.

На повърхността кацаха кораб след кораб. От тях излизаха хора в защитни дрехи. Дромозето не обръщаше внимание на новопристигналиите. Мерсър, който продължаваше да се намира на върха на блаженството, с огромен труд разбра, че корабите са наблъскани с най-различни телекомуникационни апаратури: „хората“ бяха или роботи, или изображения на хора, намиращи се далеч то тук, в други светове.

Роботите бързо събраха групата на едно място. Като тикаха разни колички те превозваха стотиците лишени от разум тела към корабите.

Мерсър долови познат глас. Това бе лейди Джоана Найд.

– Издигнете ме по-високо – заповяда тя.

Изображението и започна да расте и като стигна четвъртината на капитан Алварец спря. Гласът на жената стана по-звучен.

– Събудете ги всички – нареди тя.

Роботите заприпкаха сред затворниците и ги запряскаха с някаква течност, която миришеше отвратително на мърша. Мерсър усети разумът му да се прочиства. Суперкондамин все още управляваше нервната му система и кръвообращението, но мозъкът му бе свободен от наркотика.

– Нося ви – звучеше гласът на гигантската лейди Джоана изпълнен със съчувствие – решението на Съдействието относно планетата Шеол:

„Точка първа – Доставка на органи и части за човешките тела ще продължава. Дромозето няма да бъде унищожено. На повърхността на планетата ще се оставят различни части на тела с цел да служат за израстване, като получения материал ще се събира от роботи. Тук повече няма да живеят нито хора, нито хомункулуси.

Точка втора – Съществува от нечовешки род Б'Дикей, бик по произход, ще бъде веднага след завръщането си в къщи, на Земята, богато възнаграден. Ще му бъде изплатена двойно по-голяма сума, от обещаната за хилядогодишната служба...“

Гласът на Б'Дикей, макар и неусилван с механични средства, бе почти така гръмогласен, както и нейния. Той изрази високо недоволството си:

– Лейди, лейди!

Тя го изгледа отвисоко и произнесе няколко думи извън

предвидените:

– Какво желаете?

– Позволете ми да си завърша работата – завика той така, че всички да го чуват. – Позволете ми да края да се грижа за тези хора.

Опитните, на които разсъдъка още пламтеше, внимателно го слушаха.

А тези, на които липсваше и намек за разум, се опитаха отново да се заровят в пясъка на Шеол, като заработиха буйно с могъщите си нокти. Но щом някой изчезваше под земята, веднага роботите се разтичаха и го измъкнаха навън.

„Точка трета – Всички лица, чийто разум не се поддава на излекуване, ще бъдат подложени на обезглавяване. Телата им ще останат на планетата. Главите им ще бъдат отнесени и умъртвени по най-хуманния начин, най-вероятно с помощта на свръхдоза суперкондамин.“

– Последното силно разтърсване – измърмори капитан Суздал, който се намираще до Мерсър. – Това е напълно справедливо.

„Точка четвърта – Откри се, че децата се явяват последните наследници на трона на Империята. Един прекалено ревностен чиновник ги е изпратил тук, с цел да се предотврати възможна реставрация на едноличната власт, когато те израснат. Лекарят се е подчинил на заповедите и дори не се е опитал да ги оспори. И чиновника, и лекаря ще бъдат подложени на лекуване, като спомените им за този случай ще бъдат изтрили, така че да не се срамуват от извършеното и...“

– Това не е справедливо! – възкликна получовекът. – Следва да ги накажат, както са наказали и нас!

Лейди Джоана наведе погледа си към него:

– С наказанията е свършено. Ние ще ви дадем всичко, което пожелаете, но не ни молете, да причиним страдания на други. Позволете ми да продължа...

„Точка пета – Понеже никой от вас не изяви желание да живее така, както е живял преди изгнанието на Шеол, то ние ще ви прехвърлим на друга планета. Намира се близо и напомня тази, но е много по-красива. На нея няма дромозе...“

При тези думи тълпата бе обхваната от вълнение. Затворниците викаха, плачеха, ругаеха и се молеха. Всички искаха да получат инжекция и ако да я получат, трябваше да останат на Шеол, то те без да се замислят, щяха да останат.

„Точка шеста – На новата планета няма да получавате суперкондамин, защото при отсъствието на дромозе наркотикът ще ви убие, но там

ще има калпаци. Нали ги помните от спътника на Шеол? Ние ще се опитаме да ви излекуваме и отново да ви направим нормални хора.

Но ако се откажете, ние няма да ви принуждаваме. Полето на насладата на калпаците е много мощно. И при съответната медицинска помощ вие ще успеете още дълги години да живеете.“

Сред затворниците се възцари тишина. Всеки се опитваше да сравни електрическите калпаци, които възбуждаха центровете на наслада в кората на главния мозък с наркотика, който отваряше клапите за екстатическите нервни полета.

– Имате ли някакви въпроси? – запита лейди Джоана.

– Кога ще ни дадат калпаците? – разнесоха се едновременно няколко гласа.

За това кратко време те бяха станали вече толкова хора, че се шегуваха сами над собственото си нетърпение.

– Скоро – ободри ги тя и веднага допълни. – Много скоро.

– Много скоро – като ехо се отзова Б'Дикей.

– Имам въпрос – възкликна лейди Дей.

– Кажете, уважаема госпожо – произнесе лейди Джоана, като прояви нужната учтивост към бившата императрица.

– Ще ни бъде ли разрешено да влизаме в брак?

На лицето на лейди Джоана се изписа удивление.

– Не зная – усмихна се тя. – Но не виждам причини, по които да не може...

– Взимам за мъж този човек, на име Мерсър – каза лейди Дей. – Когато отравянето с наркотика бе най-силно и мъченията най-страшни, той бе единственият, който се опитваше да мисли. Мога ли да се омъжа за него?

Мерсър си помисли, че всичко това е така нелепо, защото и така беше безкрайно щастлив, но не каза нищо. Лейди Джоана го изгледа внимателно и кимна одобрително. После вдигна ръка, благослови ги и се сбогува със всички.

Роботите започнаха да събират розовите тела в две групи. Едната поемаше път към нов свят, където им предстоеше нов живот и нови проблеми. Другата, независимо, че много от членовете и се опитваха да се зароят в калта, бе събрана за последната почит, която човечеството можеше да им даде.

Б'Дикей изостави всички и забърза с незаменимата си бутилка през рамо към човека-планина капитан Алварец, с едничкото желание да го удостои с поредната му грамадна порция блаженство.

КРАЙ

© 1961 Кордуайнър Смит

Cordwainer Smith
A Planet Named Shayol, 1961

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

СМЪРТ НА МАРС (агресивна фантастика). 1993. Изд. Неохрон, Пловдив и Изд. Хермес, Пловдив. (SF Трилър, No.16) Редактор, съставители: Иво ХРИСТОВ, Николай СТРАНСКИ. Превод: [не е указан; най-вероятно са съставителите]. Формат: 120×165. Страници: 192.

Съдържание: [без назв.; въведение от изд.] – с.2;

Момчето и неговото куче [повест], Харлан ЕЛИСЪН – с.3;

Съдът на зрителите, Алън Дийн ФОСТЪР – с.51;

Планетата Шеол, Кордуайнър СМИТ – с.86;

Как умира на Марс, Лари НИВЪН – с.137;

Имиджкон, Джордж Х. СМИТ – с.175;

Съживиха го, Дени ПЛЕКТЧА [не е указано в съдържанието] – с.185;

Енциклопедия на световната фантастика, част VIII (ВАЙС-ВЕРКОР) – с. 189.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/148>]